

Λίγα λόγια γι' αρχή

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΑΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ή, τουλάχιστο, νομίζει πως ξέρει καλά τον κόσμο του, πότερο τον κοντινό του, μα μπορεί κάπως και τον απόμακρό του, και δεν έχει ανάγκη από κανένα μυθιστόρημα να τον εμπεδώσει. Κανένας μας, όμως, άλλος περισσότερο κι άλλος λιγότερο, δεν μπορεί να ρίξει τη θωριά του τόσο μακριά που να μπορεί να προμαντέψει προς τα πού τρέχει τη ζωή του ο ξέφρενος σημερινός ρυθμός της περίσσιας εξουσιαστικής σκέψης και της περισσότερης απερισκεψιάς του θαυμαστού καινούργιου κόσμου μας.

Μα, θα πείτε, και θα έχετε δίκιο, ο καθένας μας έχει τόσα πολλά να νοιαστεί στην καθημερινότητά του, που είτε πλούσιος είναι είτε φτωχός, του πνεύματος ή του απλού λαού, κανένας μας δεν βρίσκει εύκολα ούτε τον χρόνο μήτε και τη διάθεση να χασομερά με τις αφηλές εγνοιες στα περί κόσμου! Καμιά φορά, βέβαια, πασχίζει να ξεμυτίσει από τον καναπέ μας κάποιο ενδιαφέρον, μια αντίσταση, μα, σαν πάνε να σεργιανίσουν ζευγαράκι, κορδώνονται άξαφνα πάνω του κι αποκοιμούνται, κι ονειρεύονται.

Την πρωταγωνίστρια του βιβλίου, όμως, την Ειλείθυια, όνομα αρχαίας θεάς της γέννας, την ξύπνησε ένα δύστροπο, αλλά φιλήδονο, όνειρο: Να γενεί, λέει, κι αυτή θεά με τη σοφία της. Έτσι ορμήγνεψε τον παράταιρο γάμο που είδε – τον τρανό επιστημονικό μεγαλοϊδεατισμό της παντρεμένο με μια αγίνωτη ιδέα της. Από αυτόν τον γάμο γεννήθηκε κι ένα πρωτόγνωρο τρομαχτικό “μωρό”,

που το λέγανε τερατώδες γενετικό όπλο, που το αγάπησε παράφορα, αλλά το έκρυβε από τον τρόπο της. Κάποτε, όμως, το πήραν χαμπάρι οι κουμπάροι, κάποιοι παρακατιανοί πράκτορες του FBI, που τους ταίριαζε γάντι, και της το έκλεψαν να το αναθρέψουν καλά. Κι όταν άρχισε να τσιτσιρίζει επίμονα σαν αντιστικό –«Να χαθούν οι οχτροί του έθνους!», «Τυφλωμένη φιλοπατρία!», «Θάνατος στους βρικόλακες της εκμετάλλευσης!», «Αλληλεγγύη στους αδύναμους του ντουνιά!»– σάστισαν κουμπάροι και μάνα, και το ντάντευαν πια μαζί...

Μ' αυτό το “μωρό”-τερατούργημα παραδέρνει αφρόντιστα η Ειλείθυια και μες στις γραμμές του μυθιστορήματος, που του κάνει τη μεγάλη τιμή να το κρατάτε στα χέρια σας. Εκεί θα την παρακολουθήσετε να προσπαθεί να ματίζει αλογάριαστα την υπερβάλλουσα νοημοσύνη της με τη ροκανισμένη της πια συνείδηση. Εκεί την οδήγησε τελικά το ψεύτικο όνειρό της, να γενεί θεά! Μα, σάμπως είναι η μόνη που βλέπει τέτοια όνειρα; Κι αν όσο πιο πολλοί κάνουν το ίδιο όνειρο, δεν μπορεί να βγει καμιά φορά κι αληθινό; Συμβαίνει καμιά φορά, και θα συμβαίνει πάντα κι όχι μόνο στα παραμύθια...

ΣΑΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

1. Μια αλλόκοτη σκιά.....	13
2. Στη δόξα και στον θάνατο πάμε μόνοι μας	25
3. Ηλίθια μέρα, σήμερα	41
4. Τα κοινωνικά αθλήματα αλλάζουν από γενιά σε γενιά.....	53
5. Η παχύσαρκη φιλοδοξία δεν είναι από μόνη της επικίνδυνη	63
6. Η αισιοδοξία τρέφεται καμιά φορά κι από τον τρόμο.....	77
7. Στα δίκτυα του FBI	95
8. Ο ενθουσιασμός είναι θύελλα, που σε παρασέρνει αβοήθητο.....	111
9. Η σκιά της πραγματικότητας αλλοστρατίζει.....	127
10. Πόσο αλλάζει ο κόσμος, βρε παιδιά!.....	141
11. Το πρόβατο που ήθελε, λέει, να γίνει βοσκός	151
12. Ο άτακτος συμβιβασμός φέρνει κι ανεξέλεγκτη υποδούλωση.....	163
13. Η μυρουδιά, που δεν είναι του κρίνου.....	179
14. Ο κόσμος μας είναι ακόμα σαν του Προκρούστη.....	195
15. Στο άντρο της αναντριάς	213
16. Παραλήρημα μεγαλείου.....	229
17. Όλα της ζωής είναι απλά, αν έτσι θέλουμε να είναι	245
18. Το θράσος έχει εχθρό το μεγαλύτερο θράσος.....	259

19. Επιτυχής θάνατος Στίβεν	279
20. Πόσοι πιθηκάνθρωποι να τιμονεύουν άραγε τον κόσμο;	295
21. Αμαρτωλοί άγιοι	307
22. Πέθανε επιτυχώς κι ένας πρωθυπουργός	325
23. Η ευτυχία δεν έχει υπομονή, μα μήτε κι επιμονή.....	333
24. Κι οι ψευτοθεοί λαθεύουν με τη λογική του πάθους τους.....	345
25. Με υποχρεωτική την εξυπνάδα και προαιρετική τη συνείδηση;	353
26. Μια μεγάλη αγάπη γέννησε ένα ξόανο – τον θάνατο	371
27. Και η δόξα μέσο θέλει, καμιά φορά	387
28. Η ελπίδα κι η λογική δεν τα βρίσκουν καθόλου αναμεταξύ τους.....	405
29. Μια αμάλακτη δίκη του κόσμου	425
30. Δεν έμαθε να ζει, μα μήτε ήξερε και να πεθάνει	443